

Querella per la tramitació de la llei d'amnistia?

Per a bé o per a mal, ja fa cinquanta anys que faig d'advocat. I com podeu suposar, n'he vist de tots colors, com segurament els meus lectors en les seves respectives professions. Però he de reconèixer que el dret té un avantatge que no se si és extensible a d'altres professions: em refereixo que cada cop se senten, s'escriuen i inclús es donen per bones més bestieses, sense que no sembli que a ningú li caigui la cara de vergonya.

Divendres d'aquesta setmana hem sabut que una fundació anomenada *Abogados Cristianos* havia presentat una querella contra els partits PSOE, ERC i Junts per haver promogut la tramitació i aprovació de la llei d'amnistia al Congrés dels Diputats. En el moment en què escric aquest article no conec el detall de la querella però la majoria de mitjans de comunicació se n'han fet ressò, apuntant que consideren que la conducta d'aquests partits podria ser constitutiva d'un delicte d'usurpació d'atribucions tipificat a l'article 508 del

Codi Penal vigent.

Aquest article pretén castigar les autoritats que impedeixin que s'executi un resolució dictada per una autoritat judicial competent. No sabem en aquest moment quin és el raonament que relaciona la llei d'amnistia (per cert, encara en projecte) amb els obstacles per a l'execució de resolucions judicials. Ho

Què pinta un tribunal com l'Audiència Nacional en un Estat que es pretén democràtic en ple segle XXI?

podem intuir tenint en compte els estirabots que hem sentit dir a l'espanyolisme més ranci: tots els possibles amnistiats són uns delinqüents, hagin estat o no condemnats, i impedir que se'ls condemni és un delicte, tingui o no que veure amb allò que diu el Codi Penal.

La querella de *Abogados Cristianos*

no em sorprèn gaire, de tota manera. Aquest grup d'advocats ens té acostumats a sortides de to com aquesta, abocades, per cert, en la immensa majoria dels casos, a fracassos estrepitosos. El problema no és la querella. Allò que sorprèn és que hi hagi hagut un jutjat de l'Audiència Nacional que no l'hagi rebutjat de pla i que hagi estat capaç d'acordar diligències ni que siguin per aclarir si és competent per instruir la causa o no.

I aquí ve la meua darrera reflexió, necessàriament sumària, sobre aquest tema. Què hi pinta l'Audiència Nacional en aquesta qüestió, ni en cap altra? Millor encara: què pinta un tribunal com l'Audiència Nacional en un Estat que es pretén democràtic en ple segle XXI? Com us deia al començament, en aquest cas, sí que per mal i no pas per bé, em va tocar actuar davant del *Tribunal de Orden Público* en temps de la dictadura. Què hi fem mantenint la seva continuadora, l'Audiència Nacional, encara ara?

SIMEÓ MIQUEL

Advocat

Un còdex perdut, però potser no del tot...

L'Arxiu Municipal de Lleida conserva en el seu fons un còdex medieval que portava per títol *Llibre de notes assenyalades per memòria* i que devia desaparèixer després de la Guerra del Francès. A principis del segle XIX Jaime Villanueva, viatjà a Lleida i deixà escrit en el seu *Viaje Literario a las iglesias de España* que el va llegir quan visità l'Arxiu de la Ciutat. Però després vingueren altres viatgers erudits amb la intenció d'estudiar-lo i ja no el van poder veure. Gràcies a Tomás Muñoz i al seu llibre *Diccionario bibliográfico...*, sabem que el dit còdex ja a mitjan segle XIX formava part de la biblioteca particular d'un tal Pascual de Gayangos, catedràtic d'àrab a la Universitat Central de Madrid. Potser us preguntareu que el devia fer tan especial aquell manuscrit que a primera vista és un llibre més aviat lletjat i que molts dels seus

folis semblen estar escrits a manera d'esborrany. Doncs allò que el fa tan diferencial és la informació que conté sense cap mena de dubte. Les seves primeres pàgines guarden fragments dels quatre evangelis i devia servir per jurar els càrrecs de paers ja des del

Des de l'any 1900 el còdex es troba a la Biblioteca Nacional d'Espanya, després d'haver estat fruit d'una donació

segle XIV. Conté també, a manera de dietari, fets i esdeveniments destacables de la ciutat fins al segle XVII i també conté les poques notes que tenim de minories no cristianes durant l'edat mitjana a la nostra ciutat, segurament

això últim fou el que l'interessà tant del dit còdex a Gayangos. Està clar que no podem acusar-lo d'haver-se' endut directament ell de l'arxiu, primer perquè va néixer el 1809, justament quan devia desaparèixer, i segon perquè la seva trajectòria professional no era la de "saquejador", més aviat el contrari, ja que sembla que actuà per salvaguardar molts dels llibres que haguessin desaparegut durant la desamortització, o almenys això vull pensar.

Des de l'any 1900 el dit còdex es conserva a la Biblioteca Nacional d'Espanya fruit d'una donació. Solament tres anys després que ingressés el còdex a la BNE un arxiver lleidatà, l'Enric Arderiu Valls, el va retrobar i va fer un extens estudi sobre ell. Quina sort per nosaltres que el desterressin allà a treballar, però això forma part d'una altra història.

IOLANDA ENJUANES

Cap del Servei d'Arxiu i Gestió de Documents de la Paeria de Lleida